

ΛΙΛΗ ΛΑΜΠΡΕΛΛΗ

Το κρυμμένο νερό

ζωγραφιές

ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

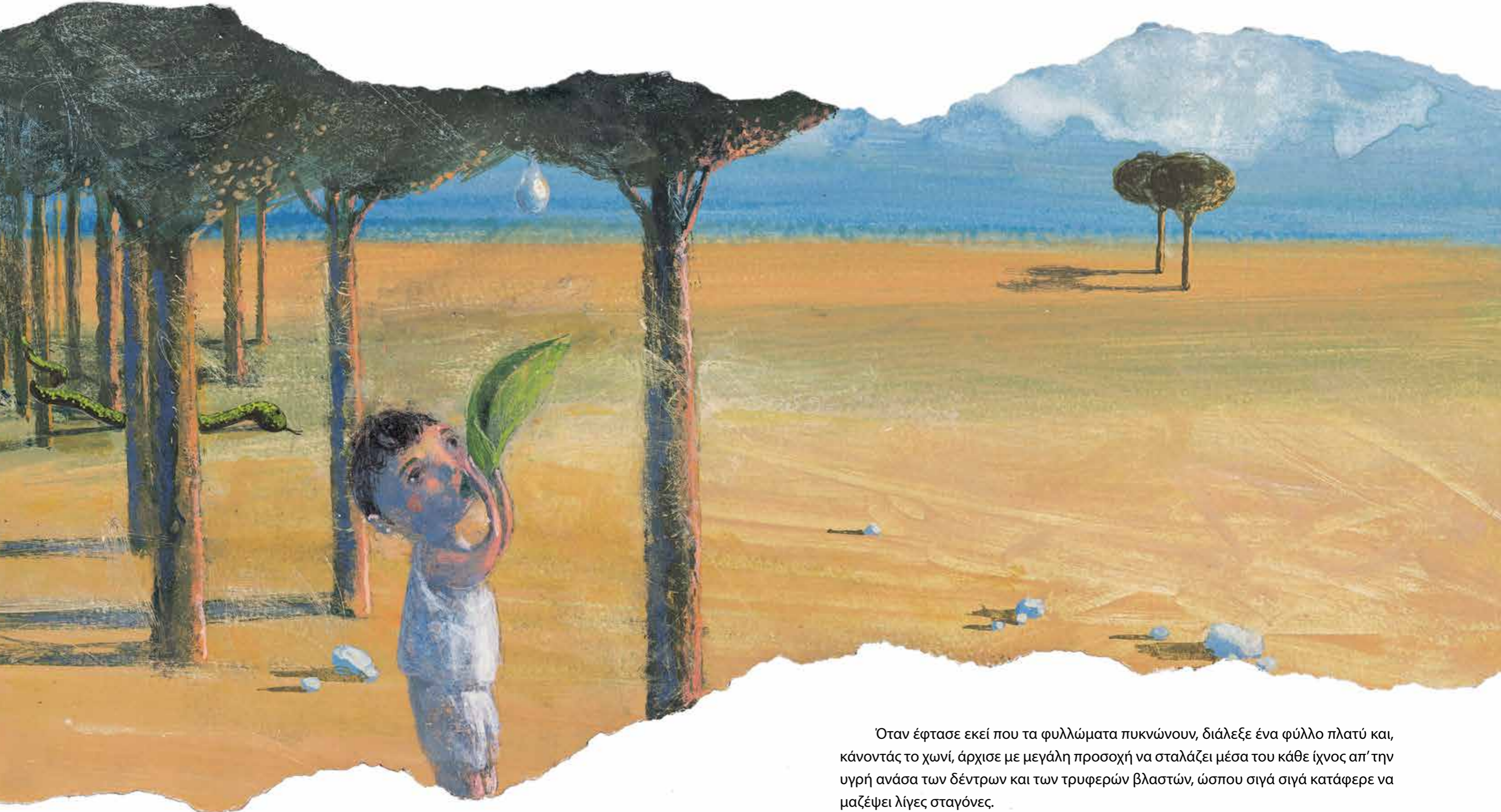
ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΠΑΛΙΟ ΚΑΙΡΟ, ΣΤΗ ΓΗ, ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ, ΕΠΕΣΕ ΜΕΓΑΛΗ ξηρασία. Οι πέτρες, τα φυτά, τα ζώα και οι άνθρωποι –όλα– ήταν στεγνά και διψασμένα. Κι ο αέρας, θερμός σαν ανάσα δράκου, δεν παρηγορούσε.

Κι ένιωθαν τόση λαχτάρα τα πλάσματα της Γης για το νερό, που μέρα νύχτα τούς βασάνιζε η έγνοια πώς να ξεδιψάσουν. Μα απ' όλους πιο πολύ υπέφεραν οι άνθρωποι. Κι απ' αυτούς πιο πολύ τα παιδιά. Κι ανάμεσα σ' εκείνα τα παιδιά...

...Ήταν ένα μικρό αγόρι που ζούσε σ' ένα φτωχικό χωριό με σπίτια αχυροκαλύβες και δρομάκια από λάσπη πετρωμένη. Μια νύχτα που ο ύπνος του –κι αυτός διψασμένος– από ανημπόρια δεν του 'κλεινε τα φλογισμένα βλέφαρα, είπε να πάει αξημέρωτα στο δάσος, να αναζητήσει λίγη δροσιά στην υγρασία που τυλίγει τα φύλλα των δέντρων την αυγή.

Και πριν ακόμα δύσει το φεγγάρι, πήρε το μονοπάτι για το δασωμένο τόπο.

Περπάτησε, περπάτησε... με συντροφιά το βογγητό της σκονισμένης γης και των ξερών κλαδιών που έσπαζαν κάτω από τα πόδια του...

Όταν έφτασε εκεί που τα φυλλώματα πυκνώνουν, διάλεξε ένα φύλλο πλατύ και, κάνοντάς το χωνί, άρχισε με μεγάλη προσοχή να σταλάζει μέσα του κάθε ίχνος απ' την υγρή ανάσα των δέντρων και των τρυφερών βλαστών, ώσπου σιγά σιγά κατάφερε να μαζέψει λίγες σταγόνες.

Κι ήταν έτοιμο να δροσίσει τα στεγνά του χείλη όταν, αναπάντεχα, πρόβαλε μέσα από τις πηχτές σκιές, ένα φίδι.

Το αγόρι τρόμαξε κι έκανε πίσω βγάζοντας μια μικρή κραυγή. Όμως...

«Μη φοβάσαι» του είπε το ζωντανό με φωνή που μόλις ακουγόταν. «Δεν μπορώ να σου κάνω κακό. Ούτε και θα 'θελα. Γιατί τούτη είναι η στερνή μου ώρα. Χάνομαι απ' τη δίψα. Μονάχα, σε παρακαλώ, αν με λυπάσαι, πάρε μια πέτρα και λιώσε με, να μην υποφέρω άλλο».

Το παιδί, που στην αρχή η καρδούλα του γέμιζε τρόμο, ύστερα απορία κι έπειτα συμπόνια για το δύστυχο φίδι, δε δίστασε καθόλου. Του πρόσφερε το λιγοστό νερό του κι εκείνο, με ευγνωμοσύνη, έβγαλε τη διχαλωτή του γλώσσα και το ρούφηξε.

Ύστερα κοιτάχτηκαν και η ματιά τους γέμιζε απ' τη χαρά της φιλίας.

«Τι μπορώ να κάνω για σένα;» ρώτησε το φίδι.

«Τι να μπορείς;» αποκρίθηκε το παιδί. «Όλοι είμαστε ανήμποροι μπροστά σε τούτο το κακό. Νερό θα 'θελα. Για μένα, για σένα, για τους δικούς μου. Νερό για το χωριό. Όμως, μοιάζουν όλα ξαφνικά να στέρεψαν...»

«Δεν είμαι παρά ένα φίδι. Μα δε γίνεται να μην υπάρχει κάτι που να μπορώ να κάνω για να σου ανταποδώσω το καλό...»

Εκείνη την ώρα έτυχε να περνάει από κει μια κουκουβάγια. Είδε όσα έγιναν ανάμεσα στο αγόρι και το ζώο και συγκινήθηκε από τούτη την παράξενη φιλία. Έτσι, αποφάσισε να τα βοηθήσει.

Γ' αυτό, χαμήλωσε το πέταγμά της, ύστερα κούρνιασε σ' ένα κλαδί λίγο πάνω απ' τα κεφάλια τους, τα κοίταξε καλά μέσα στα μάτια και, όταν την κοίταξαν κι αυτά κι ήρθε κι η σιωπή και τους αγκάλιασε όλους, η κουκουβάγια χαμογέλασε κι άρχισε να λέει μια ιστορία.

«Ήταν μια φορά, εδώ και πολλά πολλά χρόνια σε τούτη τη γη, βλάστηση μεγάλη. Και νερό παντού. Γλυκό νερό, απ' αυτό που πίνουν τα φυτά και τα ζώα της στεριάς και οι άνθρωποι... Και γύρω τριγύρω απ' τα γεμάτα ζωή ποτάμια και τις κρυσταλλένιες πηγές χόρευαν νεράιδες. Κι οι νεράιδες τούτες του παλιού καιρού ήταν φιλιωμένες με τους ανθρώπους. Μιλούσαν μαζί τους και τους συμβούλευαν για τα κοπάδια και για τις σοδειές. Και τα φεγγαρολουσμένα βράδια τούς ιστορούσαν τα παλιά και μάντευαν τα μελλούμενα, γιατί ζούσαν έξω από το χρόνο τα πλάσματα ετούτα. Κι οι θνητοί λάτρευαν τις νύμφες του νερού...»

Μια φορά κι έναν καιρό, στη Γη, τον πλανήτη του νερού, έπεσε μεγάλη ξηρασία.
Οι πέτρες, τα φυτά, τα ζώα και οι άνθρωποι –όλα– ήταν στεγνά και διψασμένα.
Κι ο αέρας, θερμός σαν ανάσα δράκου, δεν παρηγορούσε.

Μια φορά κι έναν καιρό, σαν πάντα, σαν τώρα, δεν υπήρχε νερό, ήτανε κρυμμένο,
φοβισμένο, κακιωμένο. Όμως κατάφεραν να το βγάλουν στο φως, το παιδί
και το φίδι – ήρωες ταπεινοί και μαζί παντοδύναμοι, γιατί ήταν αθώοι
(τόσο που να μερώσουν τις νεράιδες), γιατί ήταν γενναιόδωροι
(τόσο που ν' αφηφήσουνε το θάνατο), γιατί, παρότι ανόμοιοι, ήτανε φιλιωμένοι.
Όταν η ελπίδα του κόσμου, η νέα γενιά, καταλάβει πως ο μόνος δρόμος
για τη ζωή είναι η αγάπη στη φύση που την περιβάλλει,
τότε θα ζήσουν αυτοί καλά, κι εμείς μπορεί καλύτερα...

